

ZAM.
ső és
szá-
lemen
, Mo-
palo-
yzeze-
terem
ba ve-
ramyi
külföl-
demé-
Brüll
idején
e meg
be van
: az a
gától?
llamos
érteni,
bőveb-
dhatja
Addig
utezá-
Jani.
bitorló
a »Kis
kelt-
ilyen
lőtt az
Hna.
rejtve-
Hiska.
mun-
szegen
rosban
is, ha
atójuk
é, aki
Bela.
ok róla

KIS LAP

A CZICZA-SÁRKÁNY. (Lásd a 247. lapon.)

A KIS BÁRÓ TESTVÉRKÉJE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

MÉG ŐK boldog álomban pihentek, mikor a nagymama már komoly tanácskozásba mélyedt a bácsival, ki mindent elbeszélte neki. Olyan furcsa história volt, hogy a bácsi csakugyan nem tudott haragudni miatta és nevetve mondta el a fiuk bolondos csínyét: de a nagymama nem nevetett, kivált mikor azt hallotta, hogy Elemér a sötétben elbukott.

— Kezét-lábát törhette volna a szerencsétlen gyermek.

— Az igaz, felelé a bácsi. Nem is mondom, hogy rendjén van a dolog. Most már eleget tapasztaltam, valóban belátom, hogy tenni kell valamit ezekkel a kis garabonczásokkal. Abból már kinőttek, hogy a jó öreg dada tartsa őket ránczban; te magad öreg vagy arra, hogy naphosszat vesződjél az ő apró csinyeikkel. Pedig ez napról-napra gonoszabbul fog menni, ha magukra maradnak; mert ketten vannak, s egyik a másikat ösztönzi pajkos csinyekre.

— Igazad van. De az mégis bosszantó, hogy annyi bajunk legyen amiatt a kis idegen ficzkó miatt. Ha Elemér egymaga volna, nem lenne semmi kellemetlenség. Minden bajt ez a kis Bénike okoz.

— Ne bándd azt, kedves néném. Ez a kis fiucska igazi szerencse Elemérnek, hálával tartoztok neki.

— Ejnye, ez már furcsa beszéd.

— De igaz. Gondold csak meg jól.

Ez a szegény árva fiucska boldoggá tette Elemérnek az életét már esztendő óta, vidáman tölti vele napjait, amit másképp talán semmivel sem tudtál volna elérni, pedig akartad volna, mert szeretted kis unokádat. És ha követnek is el csinyeket, az nem nagy baj; nagyon fölért vele az, hogy Elemér tud igazán szeretni, önfeláldozó lenni, büszke akaratossága megenyhül annak a kedvéért, akit szívébe fogadott. Ne sajnáljuk tehát, hogy ez a kis fiú ide került. De mégis gondolkodni kell, hogy nagyon is a saját kényőkre ne maradjanak.

De hát mit tegyek velök?

— Fogadj melléjük egy derék, jó nevelőt.

— Persze, persze, nincs más hátra. Meg is teszem és mindjárt tudtára adom Elemérnek.

A két fiú nem is gyanította, miféle változás, meglepetés várja. Mikor a nap már jól előre haladt s ők csak úgy játszhattak, mint máskor, s nem hallották hírét sem valami büntetésnek; hamar megnyugodtak, hogy már rendben van minden. Még egy kicsit tetszett is nekik utólag az éjjeli csinyök, mert hát mégis csak kizavarták a bácsit, csodálkozásba ejtették és ha közbe nem jön az Elemér elesése, ki tudja, milyen nagyszerű sikert érnek el a tervökkel.

Mi lett volna, mi nem lett volna, azt most nem lehetett tudni; de hogy így, ahogyan történt, mi lett belőle: azt mihamar megtudták. Mert javában játszottak, mikor jött az inas és jelentette, hogy a nagymama és a bácsi hivatják Elemért.

— Hát én is ott vele megyek.

— Nem kaptam, hívjam.

— Ugy, Elemér. É az éjjeli rajta s jol vagyok ott a nagymama Bénike, ki semmi bajt.

— Nem jut, azt elv.

sza, hogy t

Elemér vissza, alka

És mikor v komoly kép

— No, Megbüntetnek?

— Deho napig nem

tán jön val

ságos,

— Mi jö

— Hát aki mindig velünk alsz

dig a nyaku

— Hát a nevelő?

— Jaj te és nem enge

künk tetszik

— Hát engemet nem? kérdé Bénike. Én is ott voltam az éjjel, hát most is vele megyek.

— Nem lehet, Bénike urfi. Parancsot kaptam, hogy csak Elemér báró urfit hívjam.

— Ugyan mit akarhatnak? tünődött Elemér. Bizonyosan most kerül szóba az éjjeli história. No, majd átesünk rajta s jobb szeretem, ha csak magam vagyok ott. Én könnyebben boldogulok a nagymamával és a bácsival is. Ne félj Bénike, kiváglok én téged, nem lesz semmi bajod.

— Nem is félek én. És ami neked jut, azt elviselem én is. Csak siess vissza, hogy tudjam, mit csinálnak velünk.

Elemér bizony nem nagyon sietett vissza, alkalmasint mert nem siethetett. És mikor végre megjött, nagyon furcsa, komoly képet csinált.

— No, hát csakugyan nagy a baj? Megbüntetnek? kérdé Bénike. Becsuknak?

— Dehogy csuknak! Most egy pár napig nem lesz semmi bajunk. De aztán jön valami . . . az nem lesz mulatságos.

— Mi jön?

— Hát képzeld . . . nevelőt kapunk, aki mindig velünk lesz, velünk eszik, velünk alszik, velünk sétál, szóval mindig a nyakunkon lesz.

— Hát aztán tulajdonképen mi az a nevelő?

— Jaj te kis oktondi! Hát aki tanít és nem engedi, hogy azt tegyük, ami nekünk tetszik, hanem mindig parancsol-

gat, okoskodik és azt kell tennünk, amit ő akar.

— Ohó! Az nem lehet. Azt nem fogjuk tenni. Nem köll nevelő, ha ilyen alkalmatlan portéka.

— Én is azt mondtam. De ha azt mondjuk, hogy nem kell, akkor még rosszabb lesz.

— No már ennél ugyan mi lehetne rosszabb?

— Én sem tudtam eleinte és azt mondtam, hogy nekem nem köll semmi-féle nevelő.

— Nagyon jól mondtad! Nekem sem köll.

— Dehogy mondtam jól! Tudod-e, mit felelték rá? Azt, hogy egészen rám bizzák. Választhatok. Vagy nevelő fog itthon tanítani, vagy elküldenek a városba nevelő intézetbe, de csak engem magamat. Akkor azután nem leszünk többé együtt.

De már erre igazán megszeppent még a vitéz Bénike is. Nagy szemeket meresztett Elemérre és aggódva szólt:

— Oh! Az nem lehet, az már éppen nem lehet! És mit választottál?

— Hát mit tehettem? Természetesen azt, hogy már csak inkább jöjjön az a nevelő. Pedig tudom, hogy az is borzasztó lesz, minden mulatságunkat tönkre fogja tenni.

— Csak azt próbálja! vitézkedett Bénike. Van puskánk, agyonlőjük.

— Még az sem érne semmit. A bácsi majd küldene másikat.

— Akkor hát lelőjük a bácsit.

— Jaj te bohó Bénike! Nem lehet az. Először is a mi puskánkkal senkit

sem lehet agyonlőni, aztán meg ha lehetne is, nem szabad. Csak háboruban puskázzák le az emberek egymást.

— Hát csinálunk háborút! A bácsi ugyanis katona volt, hát ért hozzá. Aztán ki tudja, nem jó-e a puskánk arra is?

De most az egyszer Elemér csak rázta a fejét mindenre, amit Bénike mondott. Már nagyobb és okosabb volt, hogysen jobban ne értette volna a dolgot.

— Nem lehet ezen segíteni, Bénike, hát bele köll nyugodnunk. Meglehet, hogy nem is lesz nagyon kellemetlen ember... a nagymama bizonyosan gondoskodni fog, hogy ne legyen nagyon szigorú... talán olyan kedves öreg bácsi lesz, mint a mi bácsink, aki még a tréfát is szereti.

— Jól van, hát csak jöjjön, majd megtréfáljuk, éppen úgy, mint a bácsit. Hanem valami ügyesebb tréfát gondolunk ki.

— Hm! Nem tudom, jó lesz-e? Most már azt sem igen szeretem, hogy a bácsiba bele kötöttünk. Bizonyosan ezzel hoztuk a nyakunkra a nevelőt.

— De az talán nem lesz olyan vitéz, mint a bácsi... talán nem volt katona és könnyebben boldogulunk vele. Majd nagyon sokszor megtréfáljuk.

— Mit érünk vele?

— Azt, hogy belé un. Mert ha nagyon nem lesz itt kedvére a dolog, akkor nem kénytelen itt maradni, ugy-e?

— Azt hiszem.

— No hát akkor majd rajta kell lennünk, hogy ne maradhasson itt sokáig. Ez pedig a te dolgod. Minden napra ki kell találnod valamit, amivel

megboszantsuk, míg csak el nem megy. De okosabb terveket csinálj, mint az a kéménybeli lánczoskisértet volt.

— Persze, ha az olyan könnyű volna! No, majd meglátjuk.

Ebbe mind a ketten bele nyugodtak s Bénike elszántanmondá:

— Jól van, hát csak jöjjön az a vén, unalmas nevelő! Ha nekünk rossz dolgunk lesz, de neki még rosszabb.

Mivel Bénike oly nagyon nem szerette, hogy jönni fog valami szörnyeteg, akit nevelőnek neveznek és aki reggeltől estig kizozni fogja őket, hát Elemér is elégedetlen volt a nagymamának ezzel a tervével. Hanem annyit már belátott, hogy bajos ellene valamit tenni, mikor a bácsi is tanácsolja a nagymamának. És ami leginkább boszantotta, még Viola is a nagymamának adott igazat. Pedig az fontos, amit Viola mond.

Viola, akiről már rég nem szoltunk, éppenséggel nem lett azóta idegen a kastélytól, mióta Bénike oda került és lassacskán már nagyocská fiuvá növekedett. Persze jókorát nőtt pár év alatt Viola is, és pedig nemcsak testben, hanem szeltemben is. Okos, tanult leányka lett és bár Elemérnek most már nem volt olyan nagy szüksége reá, sőt jobban elmulatott Bénikével, mégis nagyon szerette régi játszótársát is és némiképp szinte tisztelte is, érezve, hogy Viola sokban fölötte áll. Kiváncsi volt, mit szól Viola, ha megtudja a veszedelmet, mely a nevelő képében fenyegetőzik.

De Viola már tudta és éppenséggel nem találta a dolgot olyan nagyon veszedelmesnek.

— Inka
dos Elemér
szen nem
most. Te
lenne belő
mint aki
ilyen kor
idegen he

mégis csa
olyan vér
mindig a
együtt k
nem állh

De Vi
nevetett

— Inkább örülnöd kellene, te bolondos Elemér. Gondold meg csak jól. Hiszen nem maradhatsz örökké így, mint most. Te is nagyra fogsz nőni és mi lenne belőled, ha olyan tudatlan volnál, mint aki vadonban nő fel? Más fiuk ilyen korban már elkerülnek a háztól idegen helyre és szigorú tanárok elé jár-

nak iskolába. Te pedig itthon maradsz és itt lesz a tanár és nevelő a házban. Hát nem lesz ez sokkal jobb, mintha elvinnének idegenbe?

Elemér nem igen tudott erre felelni, de azért nem tágitott attól, hogy mégis csak rosszul van ez a dolog.

— Beszélhetsz, amit akarsz, de azért

SÉRTŐDVE ÁLLT ODA. (Lásd a 251. lapon.)

mégis csak borzasztó lesz az, ha itt egy olyan vén, unalmas, zsémbes nevelő ül mindig a nyakunkon. És reggeltől estig együtt kell majd lenni azzal, akit ki nem állhatunk.

De Violát ez nem hatotta meg, inkább nevetett rá nagyot.

— Ugyan Elemér, már hogy mondhatasz olyat, amit magad sem hiszel!

— Már hogy ne hinném? Mit nem hiszek?

— Azt a bohóságot, amit most beszéltél. Hát először is, annak a nevelőnek miért köllene éppen vénnek lenni? De

ha vén volna is, mért ne lehetne azért kedves, jó ember? És ha jobb szeretnéd, hogy fiatal legyen a nevelőtök, hát a nagymama, ha megmondod neki, bizonyosan ilyet fog keresni. Akár öreg, akár fiatal, az a nevelő igen derék és kedves ember lehet.

— Persze, lehet! Ha én magam választanám, akkor olyat választanék. De tudom, hogy a bácsi fogja választani.

— Annál jobb. A bácsi sokkal jobban ért hozzá, mind te. Attól meg szintén hiába félsz, hogy a nevelő majd reggeltől estig tanulással fog kinozni. Ha elvégeztétek a dolgokat, csak úgy fogtok játszhatni, mint most, és a nevelő maga is fog örülni, ha egy kis pihenője akad, amikor nem köll veletek vesződni.

— Hm . . . meglehet . . . Hiszen nem mondom . . . én már bele is törődném, de mikor Bénikének sehogysem tetszik ez a dolog.

— Hát észre köll téríteni Bénike urfít és nem engedni minden szavának. Te nagyon is elkényeztetted azt a Bénikét. Bizony szinte kár . . . sokkal jobbat tennél vele, ha nem engednéd, hogy mindig mindent a maga kénye-kedve szerint tegyen.

— Nem igen értem, mit beszélsz. Már ugyan hogy kényeztetném el Bénikét? Csak a nagyok kényeztethetik el a gyermekeket. Bénike csak azt kapja, amit én, sőt még azt sem mindent. Engem a nagymama sokszor kocsikázni visz, eljárom vele látogatóba, Bénike pedig itthon marad. Olyankor bizony nem kis dolog, hogy megvigasztaljam. Meg is teszem,

mert tudom, hogy senki sem szereti félsz annyira sem, mint én.

— Az nagyon szép és helyes, hogy szereted és boldoggá teszed, de hát mégis csak rosztat teszel véle.

— Rosztat? No már szeretném tudni, mivel?

— Hát azzal, hogy annyira engedsz kívánságának. Ez most nagyon kellemes neki, de annál keservesebb lesz, mikor majd nem lesz így. Most hozzá szokik, hogy egészen hozzád hasonlóan tartsa magát; de ez nem tarthat így örökké, és ha majd megváltozik, akkor Bénike nagyon szerencsétlen lesz.

— De nem fog változni, én nem akarom.

— Csakhogy az nem függ tőled. Most még nem gondol Bénike arra, hogy hát kicsoda és kicsoda ő voltaképen; nem is beszél erről senki vele. De majd ha csak olyan nagy lesz is, mint te most, meg fogja tudni, hogy biz' ő nem a testvéred, aztán valami mesterséget köll tanulnia s végre is elmennie innen.

Akkor aztán nagyon szerencsétlen lesz, mert mások ugyan nem fogják úgy kényeztetni, nem fog mindent a maga kénye szerint tehetni, és szomorunak, keservesnek fogja találni, ha kiesik a mostani nagy módjából.

Elemér erre már csakugyan elkomyodott.

— Meglehet, hogy van igazad egy kicsit. De én megfogadtam, hogy Bénike a testvérem lesz. És én nem akarom őt szomorunak látni.

— Azért még éppen nem köllene szomorunak lennie, ha egy kicsit egyebet

tesz is, m
vében esz
telik benne
szerezhets
len is a
mindig il
még nag
semmit s
Most ped
nikével. N
tanod BÉ
azt nézze
hogy mit

Elemér
Viola szav
azok okos
Bénikét?
kát, arról
vele meg
latos is t
el nem v
pajtása m
többé.

De hát
lesz az o
még kelle
Persze e
nem gara
nek el p
szépen v
járnak.

— Tu
leczkénke
zavarni j
és ő jól

— Eh
vetőleg. M

— De
nállamál

tesz is, mint ami neki makranczos kedvében eszébe jut. Úgy-e, neked örököd telik benne, mikor neki valami örömet szerezhetsz, még ha magadnak kellemetlen is a dolog? Pedig te sem voltál mindig ilyen. Én jól emlékszem, mikor még nagyon akaratos és önző voltál, semmit sem tettél másnak a kedvéért. Most pedig mindenedet megosztanád Bénikével. No's tehát, arra kellene megtanítanod Bénikét, hogy ő se mindig csak azt nézze, mi kedves ő neki, hanem hogy mit kívánnak mások.

Elemér sokat gondolkozott a böles Viola szavain. Nem tagadhatta, hogy biz' azok okos szavak. De hogyan győzze meg Bénikét? Mert hogy elbusítsa fiúcsa kát, arról szó sem lehet. Erőszakoskodni vele meg nem lehet, mert Bénike indulatos is tudott lenni. Azt pedig Elemér el nem viselhette, hogyaz ő dédelgetett pajtása megharagudják, ne szeresse őt többé.

De hát szép szerivel talán még sem lesz az olyan borzasztó, sőt alighanem még kellemes is, ha megjön a nevelőjük. Persze csak akkor lesz kellemes, ha nem garabonczáskodnak vele, nem követnek el pajkos csínyeket ellene, hanem szépen végzik a dolgukat, kedvében járnak.

— Tudod Bénike, ha jól végezzük a leczkénket, akkor ő sem fog minket zavarni játékunkban. Ezt mondta Viola, és ő jól tudja.

— Eh mit, Viola! felelé Bénike megvetőleg. Már hogy tudná ő azt?

— De igenis, tudja. Ő már nagy leány, nálamnál is öregebb.

— Mégsem tudja. A lányok nem tudhatják a fiuk dolgát. Amit a lányok mondanak, azt a fiuknak csak azért sem szabad megtenni. Mi huszárok leszünk, csak a király meg a generális parancsol nekünk, aztán miunk is generálisok leszünk. Leányból pedig nem lehet generális, hát nem is tudhatja, mi jó nekünk.

— Igen ám, Bénike, de az még messze van. És odáig mégis csak azt kell tennünk, amit a nagymama kíván, mert hátha különben nem engedi, hogy huszár legyen belőled. A bácsi meg, aki vitéz katona volt, sokszor mondja, hogy csak abból lesz vitéz és jó katona, aki jó szívvel tud engedelmeskedni. Hát én szeretném megpróbálni. Lásd, te is megpróbálhatnád. (Folytatása következik.)

A CZICZA-SÁRKÁNY.

(Képpel a czimlapon.)

BUGRI cziczám, itt az ősz,

Elröpült a gólya.

Oda át szállt Afrikába,

Hosszu, vörös lába-szára

A tavat ott rója.

Bugri cziczám, most te fogsz

A lében röpülni:

Kötözgetem az ecsétet,

Vele híven lefestelek

Tessék lecsücsülni!

Bugri cziczám, te leszel

Sárkányomnak éke:

Ládd a felhő-csoportot?

Czirnosságodnak fog ott

Lengeni a képe!

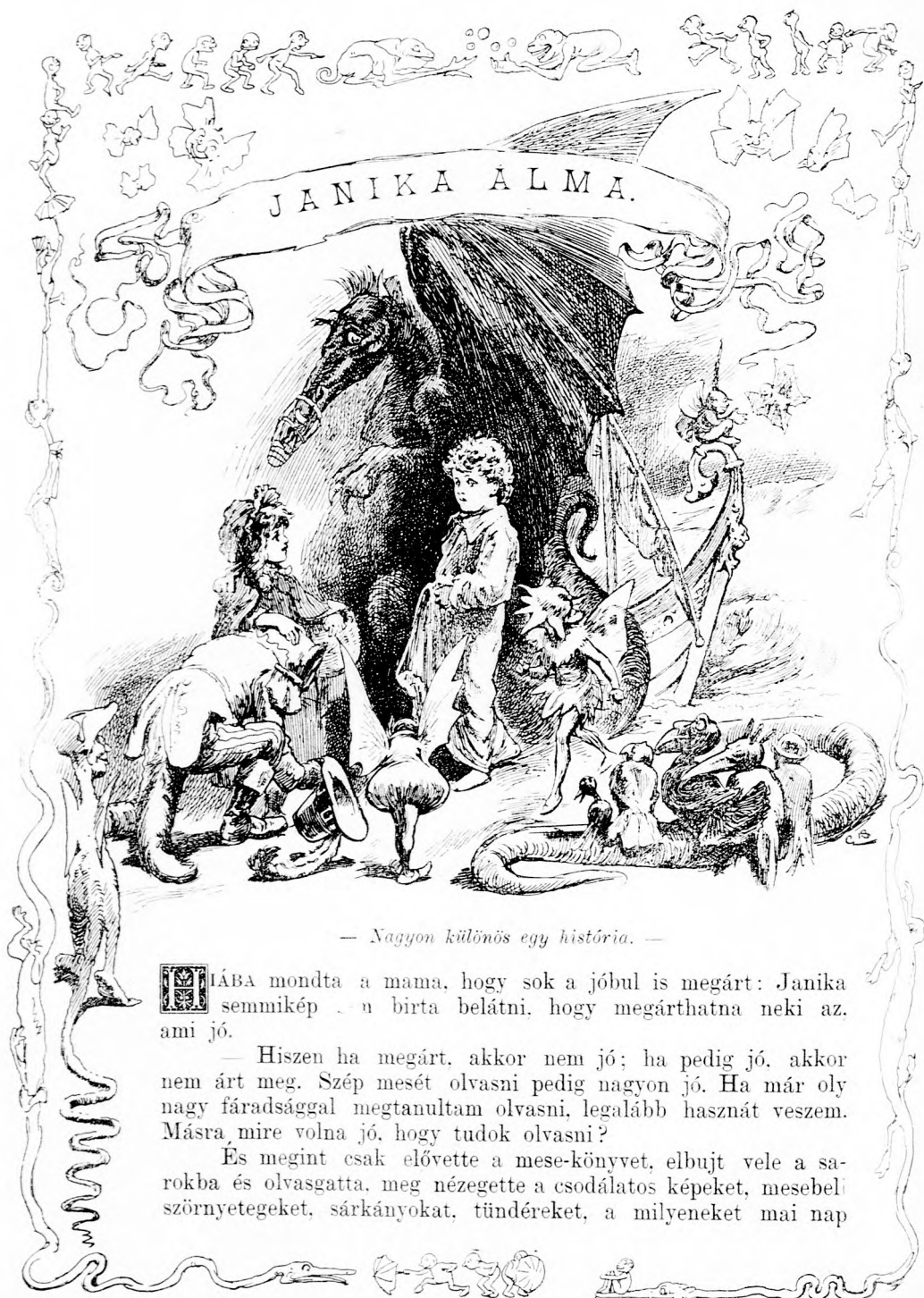
A hány veréb, seregély:

Ijedezve döbben

„Jaj!” ... így sikong mind a madár,

Repülni is megtanult már

Itt a levegőben!*

JANIKA ÁLMA.

— Nagyon különös egy história. —

HÁBA mondta a mama, hogy sok a jóból is megárt: Janika semmikép . . . u birta belátni, hogy megárthatna neki az, ami jó.

— Hiszen ha megárt, akkor nem jó; ha pedig jó, akkor nem árt meg. Szép mesét olvasni pedig nagyon jó. Ha már oly nagy fáradsággal megtanultam olvasni, legalább hasznát veszem. Másra mire volna jó, hogy tudok olvasni?

És megint csak elővette a mese-könyvet, elbujt vele a sarokba és olvassgatta, meg nézegette a csodálatos képeket, mesebeli szörnyetegeket, sárkányokat, tündéreket, a milyeneket mai nap

bizon,
az m
Mé
a kind
alá.

hogya
nem le
vasni,
legaláb
peket
olyan
mikor
kány
vagy
Hamu

ből ki
lesz . .
még az
igy a
Ha én
a vitéz
vivott
nyal!
kem ne
az ilye
logból
a hasz
falovac

bizony hiába keresne valahol. Nincs az másutt sehol, csak a mesében.

Még mikor lefeküdt is, oda dugta a kincsét, a mese-könyvet a párnája alá.

— Milyen kár,

hogyan sötétben nem lehet olvasni, vagy legalább a képeket nézni!.. olyan szép, mikor a sárkány röpköd, vagy mikor Hamupipóké-

ből királyné lesz... Hát

még az milyen kár, hogy ezt csak így a mese-könyvből olvashatom... Ha én ott lehettem volna, mikor a vitéz királyfi megvívott a sárkánnyal!.. de hát nekem nem jut semmi az ilyen érdekes dologból... ott van az a haszontalan ostoba falovaeska, tessék

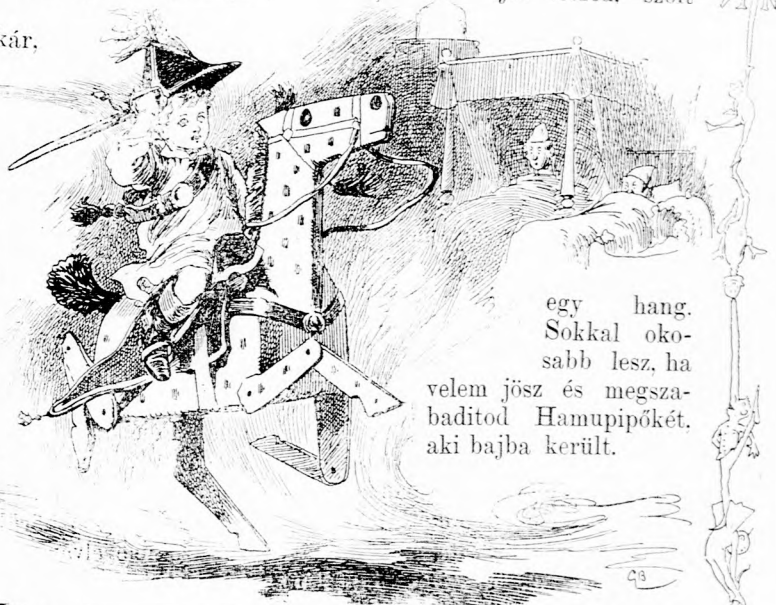
azon lovagolni! No, de rá sem is nézek én többé!

— Azt nagyon jól teszed, szólt

egy hang. Sokkal okosabb lesz, ha velem jössz és megszabadítod Hamupipóké, aki bajba került.

Nagyot ámult Janika ennek hallatára. De még nagyobb, amint a hang felé pillantott és látta, hogy

egy nagy hajónak az orrahegyén ül egy kis manó és az beszél hozzá. Nemcsak beszél, de még azt is kitalálja,

hogyan Janika mit gondol. És mindjárt felel is rá.

— Soha se csodálkozzál rajta, hogy hajón kerültem ide hozzád, mikor pedig te azt hiszed, hogy itt nálatok nincs tenger. Csakhogy ezt rosszul tudod, mert a mesebeli Óperenciás tenger kiterjed mindenüvé, ahol hisznek benne. No, de most már induljunk.

— De hova?

— Tul az Operencián. Ott megtalálsz mind, amit eddig csak lefösvél láttál. És szükség van rád, mert hajh!... bizony ma már ritka az olyan vitéz, aki hozzánk kívánczognék, hogy segítsen rajtunk szegény elvarázsoltakon. De te kész vagy rá, tudom.

— Az már bizonyos. Hát menjünk!

Azon módon, amint feküdt, bele ugrott a hajóba, aztán elhajóztak... messze az Operencián. A hajó nagyon sebesen haladt, de azért alig-alig ringott... végre parthoz értek és kikötöttek.

Janika nem is kérdezte, hol vannak, csak kiugrott a partra. De amint kint volt, bizony meghökkent egy keveset. Mert a földről egyszerre csak fölemelkedett a rettenetes sárkány szörnyeteg és elégedetten dörmögte:

— Ahá, megint új vendég! Annál jobb. Ha letelik a száz esztendő és ki nem váltják, jó pecsenye lesz.

Nem mondhatnám, hogy Janikának ez nagyon tetszett volna. Megszéppelve igyekezett odább. De nem ment messzire, már egész nagy társaság fogta körül és szembe jött vele Hamupipőke, aki így szólt:

— No, ez szép tőled, Janika, hogy eljöttél a hívásunkra. Most már csak láss szaporán hozzá, hogy felszabadíts mindnyájunkat, de még magadat is.

— Magamat is?

— Természetesen. Hát nem látod ezt a rettenetes gonosz sárkányt? Most már te is az ő hatalmában vagy velünk együtt, akik már rég óta tespedünk itt: sokan

varjunak, kigyónak elvarázsolván. Ez itt, róka képében: az én furfangos királyfi vőlegényem. Ő eszelte ki, hogy küldjünk éretted, te majd megvívod a sárkánnyal.

— Én vívjak meg?

— De te ám, különben póruul jársz. Nézd, most még le van kötve a szája, de majd ha megjön a napja, leveszik a szájkosarát és akkor először is téged fog lenyelni, mert te a magad jószántából jöttél ide. Most már vagy megesz a sárkány, vagy megvívod vele.

— Hm! Megvívok... megvívok, de mikor csak pusztán kézzel jöttem!

— Gondoltunk mi arra. A követünk elhozta a paripádat, csákkódat, kardodat is. Itt vannak ni. Rajta!

Már így mit tehetett Janika? Hogy sem a sárkányt megegye, inkább megvív vele. Fejébe csapta a csákkót, kezébe kapta a kardját és föl pattant a paripájára.

Először kissé körül nyargalt és látott még sokféle elvarázsolt bajtársakat. No, ha ezeket mind kiszabadítja, valamelyiktől talán még egy kis királyságot is kap jutalmul. Nagy bátran neki rontott tehát a sárkánynak. De sárkány koma sem ijedt meg a maga árnyékától.

— Belém kötsz? mondá rettentő vigyorgással. Annál jobb. Ha te nem győzöl, akkor még ma itt ezen a napon eszlek meg! Az ilyen inczifinczi legénykét pedig a fél karmommal széttépem.

És fölemelte rettentő karmait, hogy rácsapjon és össze lapítsa kardostul, csákkóstul, lovastul. Már pedig ezt Janika nem igen szerette volna. Inkább eliramodott és futásnak eredt. De az éhes sárkány utána! Mindig is a sarkában volt, egyre közelebb jutott és már újra emelte rája a rettenetes karmos lábait, aztán nagyot csapott le és Janika... fölébredt.

— Jaj, de jó hogy haza menekültem! szólt a szemét dörzsölve... Vagy talán ott sem voltam?... A bizony megle-

het... na
sékkel, m
ták...
volt igaz
a mese-kör
egészséges.

NAGY O

sark

annál nagy

— Jaj,

Ugy-e, Vic

és bujja a

Ezt a la

Vilmácska,

szótt a két

De ha ő

des sarokk

sem volt m

— Kial

ő bábuival

olvasni, oly

Most nótár

kerekedik.

nöm!

Mindegy

szát, de ug

Csak ugy

valamit.

— Fog

mácska, ho

a könyvet;

sokkal fon

velem szób

játszani hi

— Foga

már belé u

zsó. Csak

met bosza

hogy megz

Ezt azo

gadni, min

erőlködött,

san csapta

het... nagyon is tele volt a fejem mésséssel, még az álmat is megzavarták... No, de csak hogy most nem volt igaz... már ezentul nem forgatom a mese-könyvet többet, mint a mennyire egészséges.

A J Ó A L K U.

(Képpel a 245. lapon.)

NAGY csöndesség volt a szoba egyik sarkában. De a másik sarkában annál nagyobb volt a zaj.

— Jaj, de kiállhatatlan ez a Dezső! Ugy-e, Viczuska? Ott ül már egy órája és bujja azt az unalmas könyvet.

Ezt a lármás sarokban mondta a kis Vilmácska, aztán még hangosabban játszott a két bábujaival.

De ha ő nem volt meglegedve a csöndes sarokkal, Dezső meg még annyira sem volt meglegedve a lármás sarokkal.

— Kiállhatatlan ez a Vilmácska az ő bábuival! Lehetetlen tőle figyelmesen olvasni, olyan zenebonát csap. Tessék! Most nótára gyujt rá!... Most meg tánczra kerekedik. Csak volna hova menekülnöm!

Mindegyikök hallhatta a másik panasztát, de úgy tett, mintha nem hallaná. Csak úgy magában gondolt mindegyikök valamit.

— Fogadni mernék, gondolá Vilmácska, hogy Dezső már kiolvasta azt a könyvet; csak teszi magát, mintha neki sokkal fontosabb dolga volna, hogysem velem szóba álljon. Mindig gonyol, ha játszani hívom. Azért sem fog olvasni!

— Fogadni mernék, hogy Vilmácska már belé unt a bábuszásba, gondolá Dezső. Csak azért űzi tovább, hogy engemet bosszantson. Azért sem mutatom, hogy megzavar vele!

Ezt azonban könnyebb volt megfogadni, mint megcselekedni. Akárhogy erőlködött, végre is bele fáradt és bosszusan csapta földre a könyvet.

— Hallod-e, Vilmácska, hát soha sem lesz már vége annak a lármának?

— Lárma? Én csak a Viczámmal játszom, az pedig szabad. Kivel játszszam, ha más nincs?

— Ugyan gyönyörű játszótársak! Egyiknek orra nincs, a másiknak lába nincs.

Vilmácska nem tagadhatta, hogy sok viszontagságot átélt bábuinak csakugyan megvannak ezek a fogyatkozásaik. De ő azért jól elmulatott velök. Most is éppen felkötötte hurecnek a mama hosszú kötényét és megtette magát királynénak, a két bábut pedig királykisasszonyoknak s eszébe sem jutott volna, hogy talán szebb királykisasszonyok is lehetnek még a világon. Hanem a Dezső gonyos szavai mégis fájtak neki. Sértődve állt oda a bátyja elé. (Lásd a képet a 245. lapon.)

— Az én orratlan és lábatlan bábuim mégis jobbak és kedvesebbek, mint a bátyám, aki csak csufolni tud, ha megszólal. Hát ha te csufolsz, én meg zavarlak és így kivittek vagyunk.

Azt meg Dezső nem tagadhatta, hogy a kicsikének van egy kis igaza, mikor így rá pirit. Érezte, hogy nem jól van a dolog sehogysem. Hirtelen gondolt valamit.

— Tudod mit? Csinálok a bábuinak orrot meg lábat.

Vilmácska úgy elámult, hogy alig tudott felelni.

— Csinálsz? Persze! Nem is tudnál, nem is akarnál.

— Mindjárt meglátod.

Dezső ügyes fiu volt és könnyen vállalkozhatott arra, amit ígért. Voltak mindenféle faragó, ragasztó szerszámjai, festékei s nem télt bele egy óra, már volt az egyik bábunak orra, a másiknak meg lába. Nem éppen olyan szép ugyan, mint új korokban, de jobb a semminél. Vilmácska nagyon meg volt elégedve és hálásan mondá:

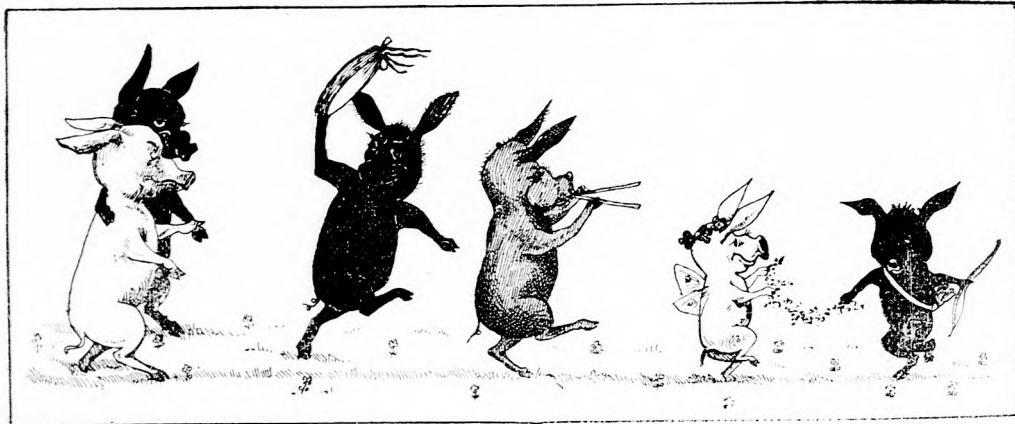
— Oh, ha gondoltam volna, hogy ilyen jó is tudsz lenni, nem boszantottalak volna a lármával. No, de nem teszem többet, inkább csöndben unatkozom.

— Azt nem köll tenned. Inkább alkudjunk meg. Én nem fogom lenézni, csufolni a te kis játékaidat, hanem amikor lehet, még segítlek. Te pedig, ha látod, hogy csakugyan csöndességre van szükségem a tanulásnál, nem fogsz zavarni. Így talán jobban megélünk.

— Próbáljuk meg.

A próba nagyon jól sikerült. Nem is hagyták el többé. Mert Dezső belátta, hogy neki mint öregebbnek illik elnézőnek lennie kis hugoskájára iránt, sőt segítenie kell a kicsikét játékaiban. Vil-mácska pedig belátta, hogy figyelmesnek illik lennie bátyja iránt, akinek már komolyabb dolgai vannak. És mert szeretettel, jó szívvvel cselekedték ezt az egymás kedvére, mindig vidáman és boldogan voltak egymással, és nagyon örültek, hogy olyan jó alkut kötöttek.

MALACZ-PARÁDÉ.

NAGY parádé volt Malaczkán
(Pozsony vármegyében)
Párja még nem esett talán
Azon a vidéken.
Jöttek sokan Nagy-Disznódrul,
Sertvéssalja-Kis-Maglódrul
A nagy ünnepségre.

Nyuficzárul szól az ének:
Szép fehér malacz volt.
Tud-é lenni feketének,
Ha szutyokban habzsolt?
Tud-é majd versenyre szállni,
Magából disznót csinálni
Mint nagyapja Röffencs?

Nyuficza a pocsolóába
Vigan bele szökött.
Ugy, hogy mind, aki csak látta
Szinte bele hökkent.
Tán nem volt öt perczig ottan
Abban a sűrű mocsokban —
Tisztára piszok lett.

Mintha merő kulimázba
Bele esett volna —
Zsiros csatak sűrű máza
Csepegett le róla.
Volt nagy éljen, nagy rőfögés,
Lelkesedett mind a sörtvés
A jeles malaczkán.

Hát egyszerre, ni be furcsa! . .

Bámul emse, ártány,
Bámul a nagy vendég-csorda,
Hihetelent látván:
Kapja magát a kis Nyufka
Beleugrik a vályuba —
S tisztára mosakszik!

Szép tisztára, szép fehérre. . .

Csak néz a rokonság.
»Mit? Fehérre? Diszre? Fényre?..
Ez alávalóság!
Szép tisztára mosakodni,
A fajtádat megtagadni?!..
Nyuff! Minő disznóság!«

Erre Nyuficza szerényen

S okosan felel, igyen:
»Elmult az az idő régen
Hogy disznó — disznó legyen.
A nevünknek disz a töve,
És nem szolgál-é a sörte
Tisztaságot mint kefe?«

»Röf! Igazat szól Nyuficza!«
»Nyuf! Ó helyesen beszél!«
»Sertés jelszó most a „tisztá!“
»Ugy illik, ha már kefél!«
És az egész vendég-csorda
Össze röffen egy akkordba
S a tisztáért lelkesül.

»Koszoruzzuk meg Nyuficzát!
Szórjunk virágot neki!
Elő-elő a muzsikát!
Meg köll szépen zengeni!«
És az egész atyafiság
Szór virágot, zeng muzsikát,
Ünnepeki kis Nyuficzát,
Mint malacz-királyt.

KÉT KIS RÓKA MEG EGY BAGOLY.

— Állat-történetke. —

AJ, de szeretem, hogy már
egyszer valahára ilyen nagyok
vagyunk! Nézd csak, amott
megy az a csöpp kis menyét. Mennyi-
vel kisebb nálunknál!

— Pedig emlékszem, mikor alig vol-
tunk akkorák, mint ő, s akkor ugyancsak
göggösen beszélt velünk s böcs tanácsokat
osztogatott. De bezzeg a nagy okossága
mellett mégis milyen kicsi maradt!

— Nem is állunk most már vele szóba.
Mi már nagyok vagyunk . . . én már
majdnem akkora, mint az édes apánk,
pedig ő híres nagy legény egész róka-
nemzetségünkben.

— Nem is telik bele pár hét, hát
leszünk is olyanok, mint ő. Nincs rend-
jén, hogy még most is mindig csak itt-
hon kell kuporognunk, mint holmi kicsi
babáknak!

— Persze, hogy nincs rendjén! Ha
az a haszontalan kis menyét sétálgat-
hat kedvére, mi is megtehetjük.

Két fiatal róka beszélgetett így, lus-
tálkodva a róka-verem nyílásánál. A me-
nyétke pedig, aki ott söttenkedett-ku-
tatgatott a bokrok tövében, mindent jól
hallott és boszankodva ment odább.
Utközben találkozott az öreg bagollyal,
aki éppen esti séta-röpülésére indult,
mellesleg pedig egy kis vadászatra.

— Képzeld csak, bagoly koma, az a
két kis haszontalan rókafi miket fecseg!
Mivelhogy már egy kicsit fölcseperedtek,
hát csak úgy foghegyről beszélnek rólunk
öregbektől. Azt hiszik, hogy már nekik

is benőtt a fejük lágya. Az együgyű oktondiak!

— No no, hát te mit haragszol azért oly nagyon?

— Hogy ne boszankodnám! Mindig szomorú látni, ha a fiatalok így elbizakodnak. Velem már szóba sem akarnak állni, mert hát egy kicsit nagyobbra nőttek.

— Ahá! Tehát nem az bánt téged, hogy a kis rókafiak rossz utra tévedhetnek, hanem hogy náladnál különbeknek tartják magukat.

— Mintha ez nem volna elég! Persze, te híres bölcs vagy, nem törődöl velök, mert hozzád nem hasonlítják magukat.

— Nem is tehetnék, mert én szárnyas vagyok. No, de most mennem köll.

A vén bagoly elröppent, miközben így szólt magában:

— Csak találkozom róka komával, hogy figyelmeztessem. Láttam én már sok ilyen elbizakodott fiatal sihedert, mint ezek a kis rókafiak. És rendesen rossz vége lett.

Látni csakugyan láthatott sokat, mert az erdő legöregebb más lakói is csak úgy ismerték mindig, mint vén baglyot.

Voltak pedig ott az erdő szélén más olyan nyughatatlan fiatalok, még pedig nem is négylábuak, hanem szárnyasok. Egy csapat fogoly-madár tanyázott ott: egy jó öreg fogoly-mama az ő fiókáival. Csakhogy már ezek sem voltak egészen aprók, és egyik-másik elégedetlenkedni is kezdett.

— Jaj de unalmas már ez! duzzogott Pipiske. Mindig csak azt kell hallgatnunk, hogy ez sem szabad, az sem

szabad; ide ne menjünk, amoda se menjünk. Sem a mezőn, sem az erdőn nem él senki olyan regulában, mint mi. Ismerem azt a két szarkát, aki éppen akkor bujt ki a tojásból, amikor mi, és most már hetek óta szabadon röpködnek, amerre nekik tetszik.

— Csakhogy mi nem tudunk olyan magasan és olyan messzire röpkölni, csitította egyik szelidebb testvérkéje.

— Persze hogy nem, mikor sohasem próbáljuk. Minapában beszéltem egy fiatal fecskével, az is csak a nyáron kelt ki, és mégis már utra készült messzi földre, túl a tengeren. Láttam is, mikor elindult a többiekkel.

— Én bizony nem kívánczom olyan messzire. Jobb szeretek itt sétálgatni ezen a tájon, ahol minden bokrot ismerek. Csak találjunk elég enni valót.

— Azt is többet találunk, ha kissé jobban szétnéznénk. Hanem persze, mihelyt egy kicsit tovább megyünk, már mindjárt utánunk kiált az anyánk hogy: »Jertek vissza! Ne menjetek tőlem oly messzire! Vérese jöhet és megesz! Vadász jön puskával és agyon lő!» Én bizony ezt már meguntam, nem is fogok rá sokáig hallgatni.

És Pipiske, hogy bebizonyítsa, mily komolyan beszél, mindjárt el is sétált jó távolra a testvéreitől. Messziről pedig nagy diadalmasan kiáltozta, milyen jó falatokat talál. Nem is ment addig vissza, míg egészen kedvére jól nem lakott.

Bezzeg amott a kis rókafiak nem laktak kedvükre jól. Amint a verem előtt heverésztek, jött az apjuk és hozta a

vacsorát.
mel nézte

— Mic
nye! His
egészen r

— Ha
az öreg r
találtam.
diak. Ma
kig nem
volna a r

— Ak
még kint
volna az

— Me
Csakhogy
hozá fé
éjszakára
nem min
hold-világ

— Pe
pecsenyé

— Ni
csora. H

Már
pecsenyé
eközben
szólt:

— N
apánk.
got, mel

— H
zúk el.

— C
ereszten
elaludt.

el ne á

— N

vacsorát. Mind a két rókafi görbe szemmel nézte.

— Micsoda? Már megint nyulpecsenye! Hiszen tegnap is az volt! Már egészen rá untunk.

— Ha nem kell, hagyjátok ott, szólt az öreg róka kurtán. Örülök, hogy ezt találtam. És ti is örülhetnétek, oktondiak. Majd ha beköszön a tél és napokig nem lesz zsákmány, akkor majd jó volna a nyul-pecsenye.

— Akkor! De most nincs akkor. Most még kint legel a liba, kacska, csibe... az volna az igazi jó vacsora!

— Meghiszem azt, ti torkos taeszkók! Csakhogy ahhoz nem lehet egykönnyen hozzá férni. A mezőn nagyon őrzik, éjszakára pedig bezárják az ólba. Oda nem mindig lehet bejutni, kivált mikor hold-világ van. Hamar meglátnak.

— Pedig már ideje volna, hogy csirkepecsenyéink is legyen.

— Nincs, és azzal punktum! Itt a vacsora. Ha nem köll, menjetek aludni.

Már csak neki fanyarodtak a nyul-pecsenyének, ha nem volt egyéb. De eközben össze sugtak s a nagyobbik így szólt:

— Nem igen szemes vadász ez a mi apánk. Tudok én pompás szárnyas jószágot, melyhez könnyen hozzá jutni.

— Hol? Menjünk mindjárt és hozzuk el.

— Csak lassan. Hiába indulnánk, nem eresztenének el. De majd ha mindenki elaludt, akkor megpróbáljuk. Csak aztán el ne áruld.

— Ne félj semmit.

Ették a nyulpecsenyét, mintha nagyon szeretnék, s nem is panaszkodtak többé. Vacsora után pedig behuzódtak a verembe és lefeküdtek.

Nagyon jámbor képpel, álmosan feküdtek le, de eszök ágában sem volt elaludni. Behunyták ugyan a szemüket, de mindig csak pislogtak és lesték, mikor fog-nak már elaludni az öregek. Ez nem is tartott sokáig, mert az öregek szeretik a nyugalmat.

— Most már indulhatunk. Csak csendesen, hogy föl ne ébredjenek.

Ki is jutottak szerencsésen. Közel voltak az erdő széléhez s mihamar ki jutottak a mezőre. Éppen ott röpködött a vén bagoly és rájok ismert.

— Ejnye, ti lurkók, hát ti miért nem alusztok ilyenkor?

— Hát bagoly bácsi mért nem alszik ilyenkor?

— Az más. Én most járok eleség után.

— No hát mi is azt lessük. Különben semmi köze hozzá.

Odább mentek s az öregebbik egyszerre megállt.

— Itt vannak. Most rajta!

Csakugyan ott volt egy csomóban az egész fogoly madár familia. Aludtak szépen, nem gyanítva a veszedelmet.

Azaz csak a fiatalok nem gyanították. De az öreg madár csak úgy fél-szemmel aludt. Meghallotta a neszt és fölugrott.

— Hamar, gyerekek! Föl utánam ide a fára! Ellenség jön.

— No persze! Már megint! ellenke-zett Pipiske. Majd én ott a fán kurgorgok!

Ebben a pillanatban kétféle zaj hallatszott. A fogoly madarak fölrebbentek s a fára röpültek, a két rókafi pedig nagyot ugrott. És nem hiába. Megkaparitották Pipiskét. Mindjárt meg is ették.

— No, ez már aztán pompás volt. Csak az kár, hogy kevés volt.

— Majd máskor több is lesz. Első kirándulásra ez is elég.

Ettől fogva nem lehetett birni a két rókafival. Gunyosan nevettek a figyelemztetésre.

— Tudjuk már. Megpróbáltuk.

És azontul folyvást kalandoztak. Üztek, kergettek minden üzhető apróbb vadat, úgy hogy csakhamar mindannyi jobbnak találta elköltözni erről a veszedelmes vidékről. A vén bagoly észre vette ezt.

— Baj lesz belőle. Már tegnap hallottam, mikor az öreg erdész tanakodott a fiával, mi lehet az oka, hogy minden vad eltűnt erről a tájról. És azok a furfangos emberek kitalálták, hogy róka garázdálkodik itt. És ha ezt kitalálták, nagyon félek, vesztök közeledik. Megintem azt a két garázda rókafit.

Meg is tette, de csak gunyos nevetést kapott válaszul.

Másnap azonban nem nevettek a rókafiak. Megint kedvökre kalandoztak, mikor jobbról szaglálva-szimatulva egy nagy kopó közeledett. Ezzel nem igen kívántak közéről megismerkedni, hát inkább futottak balra. De ott meg egyszerre csak az öreg erdészt látták maguk előtt. Oldalt kanyarodtak, ott azonban a fiatal erdész állt. Rettentő sze-

pegéssel kerestek mentő utat; de nem volt. A kutya is, a puskás emberek is egyre közelebb értek, aztán két lövés dördült el... és a két rókafi nagy buk-fenczcel fölfordult. Föl sem keltek többé. Estére már ott lógott a bőrük az erdész-lak kerítésén. Ott látta meg a vén bagoly.

— Tudtam, hogy ez lesz belőle. Fia-talok, kik nem hallgatnak az okos szóra, hanem tapasztalás nélkül vaktában töltik a kedvöket, veszedelmökbe rohannak. Kár értök, de megérdemelték.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „*Kis Lap*“ XLI. kötet 13-dik szá-mában közölt koczka rejtvény megfejtése:

I	R	A	T
R	Ó	K	A
A	K	O	L
T	A	L	P

Helyesen fejtették meg: Gulácsy Irén, Seefehlner Emilia és Aranka, Schulz Mariska és Pali, Mayer Hedvig, Fernbach János, Sugár Katicza és Márta, Dienes Mariska, Pintér Ilka, (saját kezű irást kívánok. F. b.) Hegedüs Rózsika és Arthur, Jaczkó Olga, Dvorszky Paula, Nagy Jenő, Endresz Juliska, Papanek Irén, Moser Ferencz és Miksa, Schönfeld Viktor. (Kitépott írka-lapra írni nem illik. F. b.), Zahureczky Józsi, Melisz Adolf, Fernreisz Mihály, Vojácsek Andris, Bonetti Emil, Váczy Jani, Horner Peri és Anti, Lonovics Emil és Péter, Méhes Linka és Laczi, Jánossy Imre és Dénes, Halász Marcellina és Csongor, Oeribauer Nelli, Vasall Endre és Henrik, Gooth Erzsike és Pali, Lövinger Stefi és Lenke, Bajusz Ákos.